

Na této straně uveřejňujeme dopisy, reakce na aktuální dění ve vašem městě, fotografie a vzkazy čtenářů. Pište o tom, co vás zajímá, co vás trápí nebo naopak čím chcete udělat radost druhým. Texty a fotografie posílejte e-mailem, klasickou poštou, SMS nebo MMS z mobilu. Na adresy ctenar.reporter@email.cz nebo blanensky@denik.cz či poštou Redakce Blanenský deník Rovnost, Rožmitálova 14, 678 01 Blansko

Šestáci ze Zelené vyrazili do údolí kostí

Boskovice – S příchodem nového školního roku jsme se rozhodli lépe poznat sami sebe i své spolužáky, a tak jsme se VI. A a VI. B v úterý 13. září, v doprovodu třídních učitelek Jany Svobodové, Jany Formánkové a paní psycholožky Martiny Drškové, vydali na ekologickou exkurzi Údolí Říčky = Údolí kostí.

Autobus nás vezl částí Moravského krasu přes Sloup, Ostrov u Macochy a Křtiny až do Ochozu u Brna, odkud jsme již po svých vyrazili na naučnou stezku Údolí Říčky. Průvodci nám byli instruktoři z Lipky Brno. Společně jsme procházeli nádherným lesem a poznávali různé listy stromů. Ochotným rádcem a pomocníkem nám byl i čtyřnohý kamarád jedné z instruktořek, pes Arny, kterého jsme brzy překřtili na Kamzíka, protože se od nás sice nechtěl nechat pohladit, ale zato zdatně zdolával okolní strmé kopce.

Na louce u Kaprálova mlýna jsme nejdřív posvátli a pak se pustili do plnění úkolů tří stanovišť. Vybaveni mapou a různými obrázky jsme se snažili pochopit, kolik bylo na naší zemi dob ledových a meziledových a kde se mohli potkat lidé neandrtálští s lovci koní a sobů, poznávali jsme další rostliny a pro většinu z nás bylo největším dobrodružstvím zkusit si vystřelit z opravdového luku na terč s pravěkým koněm. Těch, co se trefili, bylo jen jako prstů na jedné ruce.

Ono to totiž není jen tak! A to

VÝLET. Školáci z Boskovic si v září udělali výlet do přírody. Při svém putování si zahráli také hry. Foto: Martina Dršková

se ten terč na rozdíl od koně ani nehnul!

Pak jsme hráli hru podobnou známé Rybičky, rybičky, rybáří... jenže jsme si rozdali kartičky s různými živočichy a rostlinami, jež podle červených a bílých žetonů, které střídavě zvedala jedna z instruktořek,

znamenaly přežití či nepřežití střídání tepla a zimy v blízkém okolí. Zkrátka jsme přebíhali z místa na místo a museli dávat pozor, aby nás nechytilo „teplo“, které znamenalo vyřazení ze hry.

Nakonec jsme nedočkavě vyrazili k jeskyni Pekárna.

Vchod do ní byl na vysokém kopci, krytý bujným porostem. Své hlavy jsme ozdobili čelovými baterkami a hurá za tajemstvím jeskyně! Ačkoliv jsme byli upozorněni, jak se v jeskyni chovat, asi se v nás probudil nějaký pravěký předek nebo co, neboť jsme vydá-

vali různé skřeky a svtili do všech tmných komínů, až jsme pěkně našťávali jednoho vrápence, který se po zbytek našeho pobytu prolétával jeskyní a tiše doufal, že jsme jen krátká návštěva. Objevíli jsme také nástěnnou malbu, kterou však nevytvořila ruka pračlo-

věka, nýbrž vědci z univerzity, kteří se věnují experimentální archeologii, která nám snad jednou vysvětlí, jak a co se v pravěku opravdu odehrávalo. Probudivši se netopýr velký nás pak vládal do všech bočních komínů jeskyně, takže jsme po jejím prozkoumání vypadali nejmíň jako trosečníci, jimž se Pekárna stala posledním útočištěm. Naštěstí mnozí z nás měli náhradní oblečení, aby nám po návratu k autobusu nehrázila zpáteční pěší túra do Boskovic.

Před jeskyní jsme si ještě zkusili štipáním a otloukáním vyrobit hrot šipů či odseknout kamenný úštěp, až jiskry létaly a paní učitelky bedlivě počítaly naše prsty. Vrcholem snažení bylo ještě uhodnout, k čemu asi sloužil prapodivný předmět, připomínající kost nebo větev, v dolní části s koženým poutkem. V každé třídě se našel „odborník“, který časem poznal, že jde o pravěký vrhací ostěpů na principu soustavy pák a vysloužil si jako odměnu odborný časopis. Že by nás pravěký člověk ovládal fyziku? To sotva, ale poradit si dovedl skoro se vším. Asi tak jako my s překročným potokem v místě rozpadlé lávky při zpáteční cestě do Ochozu. Sluníčko krásně hrálo, na louce se pásli nádherní koně a nám se ani moc nechtělo vracet do civilizace. Snad jen hlad nás popoháněl, protože kdo ví, jak by se nám zajídal pravěký jídelníček.

Jana Svobodová a žáci VI. A a VI. B, ZŠ Boskovice, nám. 9. května